

Mei 1911

Long Island, New York

De schaduwen van de late namiddag volgden Gilbert Whelan terwijl hij over de lange oprijlaan naar de woning van de familie O'Leary liep. De grillige vormen leken hem aan te moedigen, wat hem de moed gaf om door te zetten. Toch vertraagden zijn voetstappen toen hij het tegelpad bereikte dat naar het huis leidde. Heimwee overviel hem, zijn koffer hing zwaar aan zijn hand.

Was het echt bijna drie jaar geleden dat hij over deze drempel was gestapt? Gil slikte de bittere smaak van de schuldgevoelens die hem plaagden weg en liep naar de brede, uitnodigende trap. Hij zette zijn versleten koffer op de grond en nam het bekende beeld in zich op: de veranda rondom het hele huis, de dubbele voordeur. Hij was hier als kind komen wonen, toen zijn moeder na het overlijden van zijn vader een betrekking als huishoudster van de familie O'Leary kreeg. Gil

vond het nog steeds moeilijk om terug te denken aan de tragische ziekte waar zijn moeder aan was overleden. Na haar sterven was hij opgenomen in de familie O'Leary.

Hij hoorde erbij... maar toch niet helemaal.

Gil legde aarzelend zijn hand tegen de grote, witte pilaar naast zich. De rode stenen muren van Irish Meadows waren sinds zijn vertrek niet veranderd. Kon van de bewoners maar hetzelfde worden gezegd.

Met een zucht liet Gil zijn hand zakken. Als het aan hem had gelegen, zou hij helemaal niet teruggekomen zijn – vanwege ontelbare ingewikkelde redenen. Maar hij had zo veel te danken aan de familie O'Leary dat hij hen niet langer kon blijven ontwijken. Dus hij zou lang genoeg blijven om de schuld aan zijn voogden in te lossen, maar daarna zou hij vertrekken om zijn eigen leven te gaan leiden.

Heer, ik heb Uw leiding nodig. Geef me de kracht om te doen wat nodig is, zonder iemand pijn te doen.

Gil wist dat achter de bewerkte, houten deuren de familie klaarzat om hem als een verloren zoon te begroeten, maar hij had nog geen zin om zich al over te geven aan hun uitbundige verwelkoming, en dus liep hij verder over het tegelpad naar de plek waar hij zich het meest thuis voelde – de stal van de familie O'Leary. Toen hij om de hoek van het huis liep en de enorme stal zag, werd hij enthousiast. Wat een zegen was het geweest dat hij op zo'n geweldige boerderij was opgegroeid. Hij had de beste renpaarden aan de oostkust mogen grootbrengen en trainen. James O'Leary had Gil alles geleerd wat hij moest weten om binnenkort voor zichzelf te beginnen.

Hij liep de stal in en rook de bekende geur van hooi, paard en mest. Hij had het werken met de dieren bijna net zo veel gemist als de familie O'Leary. Manhattan was een inspirerende stad, maar Gil hield veel meer van de frisse buitenlucht, de

mooie luchten en het weidse landschap van Long Island. Vooral in het voorjaar, wanneer de natuur weer tot leven kwam.

Zijn blik gleed langs de degelijke mahoniehouten boxen. Elke volbloed had een eigen box met bronzen naamplaatje. Hij hoorde het zachte gehinnik van de paarden, en het was mooier dan een symfonie. Terwijl zijn ogen wendden aan de schemer, liep Gil naar de ene box die hij met zijn ogen dicht zou kunnen vinden. Hij tilde de grendel op en Midnight Royalty begroette hem met luid gehinnik. Gil sloeg zijn armen om de hals van het grote, zwarte dier en mompelde lieve woorden tegen zijn vriend. Het paard bewoog zijn hoofd en tikte met zijn neus Gils pet in het stro.

Gil lachte hardop. ‘Ik heb jou ook gemist, jongen. Maar nu ben ik thuis.’ *In elk geval een tijdje.* Hij aaide Midnights flank. ‘Zo te zien hebben ze goed voor je gezorgd toen ik weg was. Je vacht glimt prachtig.’

‘Ik heb hem elke dag voor je geborsteld.’

Gils hand bleef roerloos op Midnights rug liggen en elke vezel in zijn eigen lichaam verstijfde.

Brianna. De enige persoon aan wie hij niet had willen denken. Hij had zich niet willen voorstellen hoe het zou zijn om haar na drie jaar weer te zien. Hij slikte moeizaam en draaide zich om. Ze stond in de deuropening van de stal. Zijn adem stokte in zijn keel en zijn hart sloeg over.

Het sprankelende meisje dat hij had achtergelaten, was een mooie, jonge vrouw geworden. Ze droeg een zachtgroene jurk waarin haar slanke figuur goed uitkwam. Brianna stond stil, haar handen samengevouwen voor haar middel. Ze had haar goudblonde haar opgestoken en er hingen een paar strenge langs haar slanke hals naar beneden. Grote, groene ogen keken hem aan, alsof ze zijn reactie probeerden te peilen.

‘Brianna. Goed je te zien. Je ziet er... prachtig uit.’ Hij wreef

zijn handen schoon langs zijn wollen pantalon en liep naar haar toe om haar een kus op haar wang te geven. Hij rook haar verfijnde geur, een mengeling van groene appels en rozen.

Op haar gezicht brak een glimlach door. ‘Dank je. Je ziet er zelf ook goed uit.’

Hij wierp een blik op zijn bruine tweed vest en linnen overhemd. ‘Ik heb een bad nodig na de treinreis en de wandeling vanaf het station.’

Ze fronste een beetje. ‘Je had moeten bellen. Vader zou Sam hebben gestuurd om je op te halen.’

Een bloesje kleurde haar wangen. Zeer aantrekkelijke wangen in een evenzo aantrekkelijk gezicht.

Hij draaide zich weer om en liet zijn hand langs Midnights flank glijden. ‘Zo te zien heeft Sam regelmatig met hem getraind.’ Het stalhoofd, Sam Turnbull, had Gil alles wat hij moest weten over het trainen van paarden geleerd.

‘Natuurlijk. Sam komt zijn beloftes altijd na.’ Ze kwam dichterbij. Gil stond bij Midnight in de box en kon geen kant op. Ze legde een warme hand op zijn mouw.

Gil bleef doodstil staan. Als hij zijn hoofd bewoog, zou zijn neus haar haar raken. Zijn keel werd kurkdroog en hij voelde zich in het nauw gedreven. Hij glipte snel langs haar heen en duwde de deur verder open. ‘We moeten maar eens gaan. Je moeder zit vast te wachten.’

‘Goed.’ Ze klonk teleurgesteld en in haar blik las hij spijt.

Gil had gehoopt dat haar kalverliefde voor hem ondertussen een stille dood zou zijn gestorven. Dat was de belangrijkste reden waarom hij was weggebleven. Hij wilde haar tijd geven om volwassen te worden en een geschiktere man te vinden. Hij had zichzelf beloofd dat hij niets zou doen om haar aan te moedigen als hij zou terugkeren naar Irish Meadows. Ze waren tenslotte bijna familie.

Hij streefde Midnight nog een keer over zijn neus en sloot de deur achter zich. Toen ze een paar stappen naar de buitendeur hadden gezet, hoorden ze een auto aankomen. Het geluid weergalmde door de stallen. Brianna verstijfde. Ze draaide zich snel om, haar ogen waren groot. ‘Dat is vader. Ik moet gaan.’

In plaats van naar de hoofdingang te lopen, liep ze snel naar achteren. Haar rok wapperde achter haar en deed een stofwolk opwaaien.

‘Wacht.’ Gil liep snel achter haar aan en keek naar de jurk die helemaal niet geschikt was voor de stallen. ‘Wat doe je hier eigenlijk?’

Ze bleef even staan en keek hem met een kwetsbare blik aan. ‘Ik wist dat je eerst hierheen zou gaan. En ik wilde degene zijn die je als eerste welkom zou heten.’ Ze schrok toen ze een portier hoorde dichtslaan. ‘Zeg alsjeblieft niet tegen vader dat ik hier was.’

Brianna O’Leary glipte door de achterdeur van haar ouderlijk huis naar binnen en door een smalle gang naar de keuken. Dat was de enige manier om de trap aan de achterkant van het huis te bereiken zonder het risico te lopen een van haar ouders tegen het lijf te lopen. Ze leunde tegen de deurpost van de keuken om zichzelf weer in de hand te krijgen, sloot haar ogen en zuchtte gefrustreerd.

Wekenlang had ze gedagdroomd over Gils thuiskomst – ze had zich voorgesteld hoe het zou zijn om hem weer te zien, om haar beste vriend terug te hebben. Maar de realiteit van hun weerzien had niet aan haar verwachtingen voldaan. Hun band – die eens zo sterk was en onbreekbaar scheen – leek nu

vluchtig. Gil had zich terughoudend en gereserveerd opgesteld, alsof hij zich niet bij haar op zijn gemak voelde. Hoe zouden ze ooit weer zo'n goede band kunnen krijgen als vroeger als hij een onzichtbare muur tussen hen optrok?

Brianna rechtte haar rug en nam een besluit. Ze zou Gils vertrouwen weer voor zich moeten winnen om hem zover te krijgen dat hij met vader ging praten. Ze wilde dat hij vader op andere gedachten zou brengen wat betreft haar toekomst.

Maar eerst moest ze haar kamer zien te bereiken. Vader zou het niet leuk vinden als hij zou ontdekken dat ze Gil in de stal had opgezocht. Ze mocht van haar vader niet langer in de buurt van de stallen komen en ze reed nu alleen nog op haar geliefde Sophie als hij niet in de buurt was om haar op haar kop te geven.

Brianna keek de keuken in, het was er druk. Mevrouw Harrison deelde bevelen uit aan de keukenhulpen, die zich haastten om aan haar wensen te voldoen. Stoom steeg op uit de grote pannen op het fornuis en Brianna's maag knorde toen ze de heerlijke geur van versgebakken brood rook. De voorbereidingen voor het avondeten waren in volle gang en ze hoopte dat ze ongezien voorbij de kokkin zou kunnen glippen.

Mevrouw Harrison draaide zich om, om in een pan op het fornuis te roeren en Brianna tilde haar rok op om op haar tenen over de tegelvloer te sluipen.

'Kan ik iets voor u doen, juffrouw Brianna?' De vrouw wierp haar over haar schouder een geamuseerde blik toe.

Brianna bleef stokstijf staan en probeerde onschuldig te glimlachen. 'Mam vroeg zich af hoelang het nog duurt voor het avondeten klaar is.'

De stevige kokkin veegde het zweet van haar voorhoofd en zette haar handen in haar zij. 'Mij houdt u niet voor de gek,

juffrouw. U bent in de stal geweest om jonheer Gilbert te zien, en nu probeert u weer naar binnen te glippen.'

'Hoe weet u –'

'Dat weet ik al sinds u nog maar klein was. U hebt nooit iets voor me verborgen kunnen houden.'

Brianna's wangen kleurden. 'Ik wilde Gil zien' – *voordat Colleen hem te pakken krijgt* – 'voordat iedereen zich op hem stort.'

Mevrouw Harrison grinnikte. 'Ik heb die jongen bijna evenveel gemist als u.' Ze knipoogde naar haar. 'Gaat u zich maar opfrissen. We eten over twintig minuten.'

'Dank u.' Brianna zuchtte opgelucht en liep snel van de keuken naar de trap aan de achterzijde van het huis.

Eenmaal veilig in haar kamer, sloot Brianna de deur achter zich en liet zich op haar bed vallen. Het ijzeren frame kraakte. Ze haalde haar dagboek onder haar matras vandaan en las de woorden die ze die ochtend had geschreven.

Doel van deze zomer: Gils hulp inschakelen om vader over te halen om me in het najaar naar de universiteit te laten gaan.

Ze zuchtte en sloeg het boek dicht. Dit was geen geweldig begin. Haar relatie met Gilbert was blijkbaar niet meer zoals voor zijn vertrek; al wilde ze dat eigenlijk ook niet. Haar meisjesachtige verliefdheid lag in het verleden, het was een bevlieging van een vijftienjarig meisje. Nu wilde ze studeren en meer van de wereld zien dan Irish Meadows. Romantiek zou voorlopig geen rol spelen in haar leven.

Ze wilde alleen dat Gil haar zou helpen met vader, en om dat voor elkaar te krijgen, moesten ze hun vriendschap nieuw leven inblazen.

Nadat ze in de spiegel had gekeken om te zien hoe ze eruitzag, liep Brianna langs de grote trap naar beneden. Die trap kwam uit in de grote hal. Haar hand gleed langs de mahoniehouten leuning en ze luisterde naar het geroezemoes van haar

familie. Ze pauzeerde even voor ze de formele eetkamer binnenliep, genietend van het gegiechel van haar broers en zussen en de flarden van de gesprekken die ze in de gang kon opvangen. In gedachten zag ze haar vader voor zich in zijn leunstoel, met een krant voor zijn neus, en haar moeder op het puntje van de beklede sofa. Adam zou tussen de openstaande deuren staan en uitkijken over de achtertuinen; Colleen zou naast mam zitten, terwijl ze haar best deed om de capriolen van de twee jongste gezinsleden, Connor en Deirdre, te negeren.

Brianna haalde even diep adem en liep de fraaie kamer binnen. Haar blik ging vanzelf de kamer rond, zoekend naar Gil. Ze negeerde de teleurstelling die ze voelde toen ze hem niet zag, bleef glimlachen en liep de kamer in.

Haar moeder keek op van haar boek. ‘Daar ben je, Bree. We dachten dat je boven in slaap was gevallen.’

‘Is Gil er nog niet?’ vroeg ze, in de hoop dat ze ontspannen klonk, terwijl ze naar de open haard liep.

‘Mevrouw Johnston zei dat hij er al was, maar hij is natuurlijk eerst naar de paarden gegaan.’ Mam lachte en schudde haar hoofd. ‘Die jongen houdt meer van die dieren dan van zijn familie.’

‘Hij is geen familie.’ Adam klonk bitter.

Brianna zuchtte in zichzelf. Ze had gehoopt dat haar oudere broer zijn weerstand ten opzichte van Gil van zich af had gezet, maar kennelijk was dat niet zo.

Vader vouwde zijn krant dicht. ‘Gilbert is in dit huis opgegroeid als een van ons. Ik duld geen vijandigheid ten opzichte van hem.’

‘Natuurlijk niet.’ Fronsend keerde Adam zich weer naar het raam.

Even later werd de gespannen stilte in de kamer verbroken door het geluid van voetstappen. Gil kwam binnen en trok de

mouwen van zijn colbertje, dat hij klaarblijkelijk snel had aangetrokken voordat hij naar beneden kwam, recht.

Hij glimlachte breeduit. ‘Hallo allemaal.’

Brianna bleef vanaf de zijlijn toekijken, terwijl de hele familie O’Leary hem verwelkomde. Mam omhelsde en kustte hem, en depte haar vochtige ogen met een zakdoekje. Vader schudde zijn hand en klopte hem glunderend op zijn rug, terwijl ook Deirdre en Connor om Gils aandacht vochten.

Brianna hield zich op de achtergrond, blij dat ze hem kon observeren. Zijn zwarte haar viel nog steeds met slordige krullen golvend over zijn voorhoofd, ondanks dat hij zijn best had gedaan zijn krullen te temmen. Onder zijn donkere wenkbrauwen waren zijn ogen nog net zo helder blauw als vroeger, toen alleen zijn blik haar hart al deed opspringen. Alleen de breedte van zijn schouders en borstkas was veranderd. Dat was goed te zien onder zijn tweed colbertje. Hij was breder geworden tijdens zijn afwezigheid, en was nu meer man dan jongen.

Haar hartslag versnelde. Zouden de veranderingen in haar voorkomen hem ook zijn opgevallen? Zou hij hebben gezien dat ze niet langer de wildebras was die hem de hele dag in de stallen en op de renbaan achtervolgde? Ze fronste en duwde de misplaatste gedachte weg. Wat maakte het uit? Ze was alleen geïnteresseerd in Gils vriendschap.

Hij kwam naar haar toe en Brianna verstijfde. Zou hij verklappen dat ze in de stallen was geweest?

‘Bree, goed je weer te zien.’ Hij boog zich naar haar toe en gaf haar een kus op haar wang, alsof ze elkaar nog niet eerder hadden begroet.

Zijn geamuseerde knipoog verzekerde haar ervan dat hij haar geheim niet zou verraden, en ze ontspande. Ze glimlachte en speelde het spelletje mee. ‘Ook goed om jou weer te zien.’

Gil keek langs haar heen, en zijn glimlach bevroor. ‘Hallo, Adam.’

Adam kwam met zichtbare tegenzin naar hem toe en gaf Gil een korte handdruk voor hij weer wegliep. Toen zag Brianna dat Colleen naar hem toe kwam. Met haar zwierende zijden rok trok ze ieders aandacht. Prachtig kastanjebruin haar accentueerde de gave huid en donkerblauwe ogen van haar oudere zus. Naast haar had niemand oog voor Brianna met haar sproeten, saaie blonde haar en tengere figuur.

Colleen omhelsde Gil en drukte haar lichaam tegen hem aan. ‘Welkom thuis, Gilbert,’ zei ze vriendelijk, terwijl ze haar wang tegen die van hem drukte.

Brianna voelde een scherpe steek van jaloezie. Colleen droeg een laag uitgesneden jurk die haar figuur goed deed uitkomen. Wilde ze Gils aandacht trekken terwijl de helft van de vrijgezelle mannen van het land al achter haar aan zat?

De familie liep door de gang naar de eetkamer. Brianna balde haar hand tot een vuist, vastbesloten haar gevoelens in bedwang te houden. Maar angst vloog haar naar de keel. Ze was bang dat Gil verliefd zou worden op haar zus en zou vergeten dat zij bestond. Gil was *haar* vriend. Ze hadden een band gehad die niemand kon verbreken, zelfs haar zus niet. Stiekem vond Brianna het leuk dat Gil nooit enige interesse in Colleen had getoond. Maar zou dat veranderen nu Colleen een welgevormde vrouw was geworden?

Brianna zei tegen zichzelf dat ze niet jaloers was, omdat ze Gil voor zichzelf wilde. Ze wilde alleen het beste voor Gil. Het feit dat Colleen moeiteloos mannen veroverde, gaf Brianna een ongemakkelijk gevoel. Ze zou iets moeten doen, voordat Gil het volgende nietsvermoedende slachtoffer zou worden van een van de uitgekookte plannetjes van haar zus.

‘Gilbert, jongen, wat fijn dat je weer thuis bent.’ Haar vader

schoof moeders stoel aan en gebaarde toen dat Gil de stoel naast hem, aan de kop van de tafel, moest nemen.

Gil glimlachte. ‘Het is goed om weer terug te zijn. Ik kan niet wachten om morgen met de paarden te werken.’

Haar vader keek bedenkelijk. ‘Ik dacht dat je eerst naar de boekhouding zou kijken. Dan komt je bedrijfskundige opleiding nog van pas.’

De lijnen om Gils mond verstrakten.

Mam klakte met haar tong. ‘James, laat de jongen een paar dagen uitrusten voor je hem bedelft onder jouw boekhouding.’ Haar vriendelijke standje bracht kleur op vaders wangen. ‘Gil wil vast graag op Midnight rijden. Daarnaast heeft hij wel een vakantie verdiend. Hij heeft elke zomer gewerkt en heeft nooit vrij gehad.’ Moeder vouwde haar servet open en legde dat op haar schoot.

Gil keek haar dankbaar aan. ‘Ik zou wel een paar dagen ontspanning kunnen gebruiken.’

Hij keek naar de overkant van de tafel en ving Brianna’s blik. Zijn helderblauwe ogen die ze zo lang had gemist, leken dwars door haar heen te kijken. Vroeger wist Gil precies wat ze dacht en voelde, zonder dat ze ook maar iets hoefde te zeggen.

De deur naar de bediening ging open en hun oogcontact werd verbroken. De dienstmeisjes kwamen binnen met afgedekte schalen, die ze neerzetten op de bijzettafel.

‘We eten vanavond jouw lievelingseten, Gil,’ zei Deirdre zachtjes. ‘Mam zei dat we morgen mijn lievelingseten mogen eten.’ De wangen van de zevenjarige gloeiden van het gezonde buitenleven en de onschuld.

‘Dank je, Dee-Dee. Ik geef toe dat ik me al weken verheug op het gebraden varkensvlees van mevrouw Harrison. Het water liep me in de mond als ik eraan dacht.’ Gil knipoogde naar het meisje en ze giechelde.

‘En we hebben chocoladetaart toe.’

‘Alleen als je je bord helemaal leeg eet, jongedame.’ Mams poging om streng te zijn werd afgezwakt door haar vrolijke lach. ‘En dat geldt ook voor jou, Connor O’Leary. Geen doperwten in je broekzak stoppen om ze later weg te gooien.’

De elfjarige Connor grinnikte ondeugend naar zijn moeder. ‘Voor chocoladetaart eet ik zelfs doperwten.’

Er werd gezellig gekletst, terwijl haar familie genoot van de heerlijke maaltijd die mevrouw Harrison speciaal voor Gil had klaargemaakt. Toen de chocoladetaart was aangesneden en geserveerd, samen met melk, thee en koffie, begon Brianna te ontspannen. Tot nu toe leek alles te gaan zoals vroeger – bijna alsof Gil niet was weggeweest.

‘Voor ik het vergeet; ik moet jullie nog iets vertellen.’ Haar moeder roerde in haar thee, het zilveren theelepeltje klingelde tegen het sierlijke porseleinen kopje. ‘Ik heb vandaag een brief ontvangen van mijn nicht Beatrice uit Ierland. Je kent haar nog wel, James. Haar zoon wil priester worden.’

Haar vader depte zijn snor met zijn zakdoek. ‘Ja, natuurlijk. Hij studeert toch in Boston?’

‘Ja. Maar hij komt naar Long Island voor zijn stage. Hij zal gaan helpen bij St. Rita.’

‘Kijk eens aan. Wat is de wereld toch klein. We moeten hem uitnodigen om bij ons te komen eten.’

Mam legde haar lepeltje neer en kuchte. ‘Nou, daarom heeft Beatrice ons geschreven. Ze vroeg zich af of wij hem een tijdje onderdak kunnen bieden. De pastorie wordt momenteel gerenoveerd en ze hebben geen woonruimte voor hem.’

Vader fronste. ‘Ik weet het niet, Kathleen. Ik weet niet of ik me prettig zou voelen met een geestelijke onder ons dak. De kerk vind ik al erg genoeg.’

Brianna schrok van de afkeurende toon van haar vader.

‘Hij is nog geen priester. En we kunnen hem op de tweede verdieping laten slapen, zodat Gil zich niet zo alleen voelt.’

Het bleef even stil. Je hoorde alleen het tikken van de vorkjes van Connor en Deirdre tegen hun gebaksbordjes, omdat ze de laatste kruimels wilden wegwerken.

‘Hij is familie, James. En we hebben plek genoeg,’ smeekte moeder.

Brianna verborg haar glimlach achter naar servet, want haar vader weigerde haar moeder nooit iets als ze op die toon iets vroeg.

‘Het is verre familie. Beatrice is toch je achternicht?’

‘Het blijft familie.’

Vader keek moeder aan met een blik waar zijn meeste zakenpartners van zouden huiveren, maar moeder glimlachte afwachtend.

Uiteindelijk schudde vader zijn hoofd, kennelijk verslagen. ‘Goed – zolang hij maar niet van me verwacht dat ik elke dag naar de kerk ga.’

Haar moeder sloeg stralend haar handen ineen. ‘Ik zal morgen een telegram sturen om het hem te laten weten.’

Brianna zag dat Colleen aan de overkant van de tafel met haar ogen rolde. Haar zus had weinig op met religieuze zaken. Ze ging alleen maar mee naar de kerk om niet de woede van haar moeder op haar hals te halen.

Moeder leunde met haar theekopje in haar ene hand en het schoteltje in de andere achterover in haar stoel, blij met haar kleine overwinning. ‘Nou, Gilbert, vertel ons eens over jouw meisje. Hoe staat het met de romantiek?’

Brianna snakte naar adem. Ze wist dat Gil in Manhattan een paar keer met een meisje had afgesproken, maar omdat ze er de laatste tijd niets meer over had gehoord, had ze aangenomen dat ze elkaar niet meer zagen.

Gil kuchte. ‘Ik ben bang dat mijn... omgang met juffrouw Haskell tot een einde is gekomen.’

Mams kopje kwam kletterend terug op het schoteltje. ‘O, Gil. Het spijt me. Ik hoopte dat we binnenkort een bruiloft konden verwachten.’

Gil richtte zijn aandacht op zijn bord, zijn hals kleurde.

‘Haar vader is toch die professor aan de universiteit voor wie je elke vakantie werkte?’

Brianna hoorde de pijn in haar moeders stem. Hoe vaak had mam afgegeven op de man die Gil had ingehuurd als zijn assistent waardoor Gil zo druk was dat hij zelfs tijdens de vakanties niet naar huis kon? En Brianna was het volledig met haar eens geweest. Gil was na zijn vertrek alleen tijdens de eerste Kerst teruggekomen naar Irish Meadows.

Gil zag er gespannen uit. ‘Ja, dat is hem. Maar professor Haskell neemt het me kwalijk dat de relatie met Laura is beëindigd. Hij hoopte ook op een verloving.’

Het bleef even stil, terwijl iedereen het laatste nieuws verwerkte.

Toen klopte vader Gil op zijn schouder, duidelijk opgelucht. ‘Maak je geen zorgen, jongen. Er zijn hier in de buurt genoeg beschikbare jongedames. Ik heb zelfs al iemand voor je op het oog.’

Brianna kreeg pijn in haar nek door de spanning in haar schouders. ‘Nou, ja, vader. Volgens mij heeft Gil u niet nodig om een vrouw voor hem te vinden.’ De woorden rolden uit haar mond voordat ze erover nagedacht had. Haar hals en wangen kleurden vuurrood.

‘Dat gaat jou niks aan, jongedame,’ sneerde hij. Met een ruk schoof hij zijn stoel naar achteren, en hij wendde zich tot Gil. ‘Laten we naar de studeerkamer gaan. Ik heb een aantal belangrijke zaken met je te bespreken.’

Gils vriendelijke, meelevende blik nam de pijn van haar vaders woorden niet weg. Opnieuw had haar vader haar met zijn gebruikelijke, laatdunkende houding teruggeschoven naar de achtergrond van zijn bestaan.